1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 1 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

— Volgens berigten uit Mantanzas van den 23. Maart is de ontevredenheid onder de slaven algemeener, dan men in het begin vermoedde. In de omstreken van Mantanzas lagen in de verschillende forten ongeveer 3000 Negers gekluisterd; dagelijks werden geheele scharen van dezelve veroordeeld en aanstonds doodgeschoten. Een regiment was juist uit Havannah gekomen, om het geheele district te zuiveren. Op vele plantages stonden de werkzaamheden volkomen stil.

— In de Vereenigde Staten zijn thans meer dan 3 millioen Duitsche emigranten. Alleen 60 Duitsche dagbladen worden in N. Amerika geschreven.

ITALIE.

NAPELS, den 9. April. Dezer dagen is in Caserta een Sergeant gevat, die met geladen pistolen in het paleis drong, om den Koning te spreken. Men heeft ook een dolk en vergift bij hem gevonden. Hij zal, om den vorm, voor den krijgsraad worden gebragt, om daarna te Aversa, het groote gesticht voor krankzinnigen, te worden opgesloten.

FLORENCE, den 16. April. Volgens de *Gazetta di Milano* bedroeg de bevolking van de Lombardijsche provincien, op het einde van 1843, 2,588,526 zielen, waaronder 1,297,314 van het mannelijke en 1,291,212 van het vrouwelijke geslacht. In 1843 was de bevolking met 21,676 personen vermeerderd. De stad Milaan heeft 151,458 inwoners.

OOSTENRIJK.

WEENEN, den 14. April. De berigten uit Italie luiden bij voortduring ongunstig. Nog zeer onlangs moet de neef van een zeer hooggeplaatsten zeeofficier, baron *P.*, het voorbeeld der beide zonen van den baron *Bandiera* nagevolgd hebben. Ook hoort men van eenige inhechtenisnemingen onder de zeeofficieren. Eenige Italiaansche bataillons, te Milaan in garnizoen leggende, zullen spoedig uit deze stad verwijderd en door andere troepen vervangen worden. Eene spoedige interventie in den kerkelijken staat, ingeval het daar tot eene uitbarsting mogt komen, alsmede in Modena, Parma, enz. ligt geenszins buiten de grenzen der mogelijkheid, zelfs op gevaar van eene wederkeerige Fransche demonstratie. Oostenrijk moet trachten deszelfs invloed in het Zuiden te bewaren, en moet dus de Fransche revolutionaire denkbeelden zoowel door stoffelijke als door zedelijke middelen trachten tegen te werken. Alleen Napels zal waarschijnlijk aan deszelfs noodlot overgelaten worden.

ENGELAND.

— Bij de verschillende Verzekerings-maatschappijen der hoofdstad komen gedurig berigten in van aanzienlijke branden, welke in de provincien plaats hebben, en waarvan eenige aan brandstichtingen worden toegeschreven.

— Men meldt, dat bij gelegenheid der ophanden zijnde kermissen in Holland, drie gezelschappen Engelsche Tooneelisten, Dansers, Muzijkanten enz., men zegt ten getale van ruim 200 personen, te Londen zijn geëngageerd en in de volgende week dit land zullen verlaten.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 24. April. De Keizer van Marokko heeft den 8. dezer den oorlog tegen de ongeloovigen geproclameerd, en reeds veertigduizend man cavalerie langs de kusten gelegerd.

— Alhier ontvangen depêches uit Rome berigten, dat de gemoederen daar in den omtrek, alsmede in het koningrijk Napels, nog nooit zoo onstuimig geweest zijn, en dat de door Oostenrijk aangeboden troepen van de hand gewezen waren.

— In het gebied der Belletrie maakt een nieuw geschrift alhier veel opgang, waarvan de eerste aflevering verschenen is. Hetzelve draagt ten titel: „*Le Diable à Paris*," met het geruststellend motto: „*Le diable n'est pas si noir*," en is, naar het schijnt, bestemd om de lichtzijde der hoofdstad te doen uitkomen, waarvan de schrijver der *Mystères* de zwarte zijde heeft geschetst. De meest beroemde pennen hebben bijdragen beloofd of reeds geleverd, aan welke de grootste speelruimte gelaten is, aangezien afwisselend novellen, romans of dialogen, vertellingen en beschrijvingen, schetsen van zeden en personen, kritiek, zelfs statistiek daarin opgenomen zullen worden, terwijl vignetten en platen alles aanschouwelijker zullen maken. Even als hij den tot het romanticismus verjongden *Constitutionel*, welken overigens de *Charivari* als een waarmoedigen grijsaard, met de slaapmuts op het hoofd, en als door den „*Eeuwigen joodschen wandelaar*" te vergeefs tot een snelleren gang aangespoord, afbeeldt, opent ook hier de schrijfster *Sand* op den prospectus het tooneel en wel met een *algemeenen blik van Parys*, terwijl *Leon Gozlan* de verklaring geeft van wat eigenlijk eene Parysche vrouw is [illegible] opdicht, enz., enz. Behalve dezen, noemt men als medearbeiders *Alfred* en *Paul de Musset*, *Eugène Sue*, *Alexandre Dumas*, *Jules Janin* en verscheiden andere bekende schrijvers.

— Eenige dagen geleden overleed in Parijs een beroemd fabriekant in vijlen, die de Engelsche ver overtroffen. Zijn dood herinnert aan de volgende anekdote:

Terwijl *Napoleon* nog eerste Consul was, hoorde hij met veel lof van dezen fabriekant *Raoul* gewagend spreken als die door eene nieuwe wijze van fabriekage, vijlen maakte, die de Engelsche ver achter zich lieten. Zich in persoon van de waarde der uitvinding willende overtuigen stak *Napoleon* eene Engelsche vijl in den zak en begaf zich incognito naar *Raoul*.

Na eene korte woordenwisseling, verzocht de eerste Consul den heer *Raoul* eenige van zijne vijlen te mogen zien. Hij onderzocht dezelve zeer naauwkeurig, en gaf meer dan eenmaal zijne tevredenheid te kennen, waarna hij de Engelsche vijl uit den zak haalde, met de verklaring, dat hij zich door eene proefneming van de voortreffelijkheid van het nieuwe fabriekaat wenschte te overtuigen. Dit stond *Raoul* hem met het grootste genoegen toe. De eerste Consul trok achtereenvolgende door eene soort van schede of futteraal, bijzonder tot deze proeven bestemd, de Engelsche en de Fransche vijl, en deed dezelve eene sterke wrijving ondergaan.

De eerstgenoemde vijl was na de proefneming bijna glad; de tweede, die van *Raoul* had niets geleden. Wel, wel, mijnheer! zeide de eerste Consul, ziedaar eene schoone aanwinst voor de Fransche industrie. Jammer dat gij te doen hebt met een land, dat nuttige uitvindingen maar schaars aanmoedigt, en dat door deszelfs ondankbaarheid of onverschilligheid lieden, die het met de vruchten van hun nadenken en hunnen arbeid verrijken, eigenlijk ontmoedigt. Waarom brengt gij uwe uitvinding niet naar Engeland over? Daar zoudt gij aangemoedigd en goed betaald worden. Ik? zeide *Raoul*, met verontwaardiging; ik zou mijn geheim aan de Engelsche verkoopen! Eer zou ik hen met al die vijlen, welke gij daar ziet vernietigen!

Napoleon antwoordde hierop slechts: Welnu, mijnheer *Raoul*, vergun mij ten minste twee of drie uwer vijlen te mogen koopen. Na dezelve betaald en den uitvinder gegroet te hebben, vertrok hij.

De volgenden dag ontving *Raoul* 50,000 fr., met een brevet van uitvinding en de aanwijzing van een geschikt lokaal voor de uitvoering zijner uitvinding.

— In de *Armoricain* van Brest leest men het navolgende verhaal: Een jeugdig werkman was op reis van Brest naar Morlaix. Te Landerneau aangekomen, besluit hij aldaar zijn maal te doen, treedt een logement binnen en neemt plaats aan eene tafel in de gelagkamer. Hij bespeurt weldra dat er met eene ongemeene weelde opgedischt wordt en wordt eenigzins verlegen, toen er reizigers binnen kwamen, die ook aan de tafel plaats namen even of er voor hen gedekt was. Uit vrees van eene onkieschheid begaan te hebben, staat hij onmiddelijk op en verlaat het vertrek, doch een der reizigers volgt hem en noodigt hem met veel beleefdheid uit om deel te nemen aan het maal. De werkman neemt de uitnoodiging aan en wordt weldra door de vriendelijkheid der gasten volkomen op zijn gemak gezet; hij eet, drinkt, lacht en keuvelt als zat hij met oude kennissen. Na volbragte maaltijd verlaat hij het gezelschap en toen hij zijn gelag aan den hofmeester wil betalen, wordt zijn geld niet aangenomen en verneemt hij, dat hij de eer had gehad met eenen Koningszoon, den prins van *Joinville* aan te zitten.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 28. April. Bij de eerste uitnoodiging door den kerkenraad der Hervormde gemeente alhier, aan de leden van dat kerkgenootschap gedaan, om bij te dragen tot het stichten eener nieuwe kerk, is voor meer dan ƒ 100,000 als don gratuit gegeven.

— Met den 1. Mei zal te Hellevoetsluis in dienst worden gesteld, Z. M. brik *de Snelheid*, waarover het bevel zal voeren de luit. ter zee 1e. kl. *C. J. Eeg*. Het etat-major is zamengesteld uit den luit. ter zee 1e. kl. kommand. *C. J. Eeg*, luit. ter zee 2e. kl. 1e. officier *G. C. C. Pels Rycken*, luit. ter zee 2e. kl. *J. C. Beelaerts*, en luit. ter zee 2e. kl. *J. F. Koopman*; adjunct-schrijver en administrateur *H. O. G. Taning*, adelborst 1e. kl. *W. E. van Dam van Isselt*. Genoemde brik zal zoo spoedig mogelijk zeilree worden gemaakt, en zal de reis naar de Middellandsche zee mede maken met de schepen, welke tegen den 20. Mei uit Vlissingen derwaarts zullen stevenen, onder bevel van Z. K. H. Prins *Hendrik*.

Wijders verneemt men, dat Z. M. korvet *Hippomenes*, thans als kostschip liggende in het Nieuwediep, onder bevel van den kapt. luit. ter zee *E. Ippius Fockens*, met den 1. Mei aanstaande buiten dienst zal worden gesteld.

HARLINGEN, den 27. April. Op den daartoe aangekondigden dag liep alhier, ten aanschouwe van een talrijk toevloed van vreemdelingen en ingezetenen, een bijna geheel opgetuigd kofschip (*Barend*, kapitein *J. O. Stuul*) van stapel. Het was voor elk een nimmer gezien schouwspel, zoodanig gevaarte met masten, stengen en al voorzien, te zien afloopen. Onmiddellijk na het te water komen [illegible] het regtstandig te water, tot lof der bekwame bouwmeesters, de Gebroeders *Allo*. Wie dus met zijne ledigstaande kapitalen handel, zeevaart en nijverheid wil stevigen, late voor zijne rekening veilig kielen leggen op deze voorheen zoo beroemde Landswerf, welke thans ledig ligt, en daartoe te welgelegen mag genoemd worden.

MAASTRICHT, den 23. April. Een ongelukkig voorval heeft, dezer dagen, plaats gehad, bij gelegenheid der krijgs-manoeuvres, welke verrigt werden op de heuvelachtige vlakte van den Berg. Een soldaat van het Limburgsche contingent had zijn geweer geladen en de onoplettendheid, den haan van hetzelve gespannen te laten. Gedurende eenige oogenblikken van rust, leunde hij met zijnen hand op den tromp van het schiettuig en had het ongeluk van op de eene of andere wijze, den trekker aan te raken. Het schot vliegt af en neemt twee vingers weg en een gedeelte van den palm der hand. Het onderzoek der wonde heeft de afzetting van de hand noodig doen oordeelen.

KLEINERMEER, den 24. April. Had men vóór vier weken pogingen aangewend, om door middel van braak de R. K. kerk en pastorij, alsmede de daaraan belendende schuur binnen te dringen, hetwelk echter door de waakzaamheid der knechts werd verijdeld, zoo gelukte het tusschen Vrijdag en Zaturdag nacht jl. aan eenige booswichten, door middel van het uitsnijden van eene ruit in de kerk te komen. Door het hooren vallen van eenig voorwerp in de kerk, veroorzaakt door onvoorzigtigheid der dieven, werd de pastoor benevens zijn huisgezin uit den slaap gewekt, die zich terstond derwaarts begaven, en ontwaarden, dat er gestolen waren twee groote zilveren reliquie kastjes en een dito kleiner, een zilveren rozenkrans, het koperen deksel van de doopvont en twee koperen blakers, terwijl men getracht heeft, door middel van beitels, den tabernakel open te breken. — Het is te wenschen, dat het der justitie gelukken moge, de booswichten in handen te krijgen, en dat nog te meer, daar deze streken sinds eenigen tijd op eene boosaardige wijze worden verontrust.

VLISSINGEN, den 30. April. In den nacht van Zondag op Maandag, den 28. en 29. dezer heeft alhier op straat, nabij *de Prinsentuin*, een moord plaats gehad op den persoon van *van Gelder*, matroos op Zr. Ms. transportschip *Dordrecht*. Volgens algemeen gerucht, zou in dien avond een 25tal matroozen in de herberg *den Bonten Os* twist hebben gekregen, welke zoo hoog is geloopen, dat twee hunner, gemelde *van Gelder* en *Mulder*, matroos op Zr. Ms. fregat *de Ryn*, elkander hebben uitgedaagd; naar men zegt heeft echter laatstgemelde den eersten onverhoeds ter neder gestoken. Het lijk is door de tegenwoordig zijnde matroozen naar het transportschip *Dordrecht* gebragt. *Mulder* bevindt zich reeds in hechtenis en ondergaat op dit oogenblik een verhoor voor den zee-krijgsraad.

Tot voorkoming van dergelijke en andere ongelukken ware het te wenschen, dat de rust en veiligheid door patrouilles werd gehandhaafd, gelijk vroeger steeds plaats vondt bij een talrijk aanwezig zijn van matroozen.

Wij brengen onze hulde aan Zijne Exc. den Heere Vice-Admiraal *E. Lucas*, Directeur en Kommandant der Marine alhier, welke onmiddellijk order heeft gegeven, dat geen matroos van de alhier liggende oorlogschepen zich na des avonds ten 8 ure op straat mag bevinden, en welke order stiptelijk wordt gehandhaafd.

— Uit Amsterdam wordt gemeld, dat, volgens schrijven van Z. K. H. *Frederik*, Prins der Nederlanden, als executeur-testamentair der nalatenschap van Z. M. Koning *Willem Frederik*, Graaf van Nassau, het wijlen Z. M. behaagd heeft, eene aanzienlijke som aan de algemeene armen dezer stad en daarenboven eene som aan de Hervormde diaconie-armen dezer stad te bespreken.

MENGELINGEN.

De Nederlandsche Spectator en de Heer van Hall.

Eindelijk is veler ongeduld bevredigd: er is weder een vertoog van den *Nederlandsche Spectator* verschenen, ten opschrift voerende: *Het Bestuur en de Oppositie*. De inhoud van dit vertoog is allerbelangrijkst. Met Nederlandsche rondheid, worden hier aan het Bestuur, maar inzonderheid aan den Heer VAN HALL, harde waarheden gezegd. Zoo lezen wij op blz. 197 en 198.

„ Ziedaar de door u gelasterde Oppositie, welke u tarten kan, deze feiten te wederspreken. Hoe schamel, hoe verwerpelijk, hoe laakbaar, daarbij vergeleken, is de houding der door u bezoldigde drukpers! Onder geenen uwer voorgangers zijn zelfs de *Libri-Bagnanos*, de *Froments*, de *Durands*, tot zulk eene laagte afgedaald, als waarvan uw *Anti-Spectator* het stuitend voorbeeld heeft gegeven. Het is eene taak, uwe bezorgdheid niet onwaardig, om voor-

[illegible] den buitensporigen dienstijver van het overschot der inrukkende te breidelen, zullen zij niet, meer dan eenig *lid* der Oppositie het wil of kan, de waardigheid verneêderen van hen, wier eer zij wanen te handhaven. Want wij willen niet gelooven, dat gij zoo vergedrevene buitensporigheden kunt goedkeuren, en liefst niet op hen toepassen *tel maître tel valet.*

« Maar gij zelf heb u veroorloofd, de Oppositie van omwentelingzucht te beschuldigen. Het is een overoud middel, door het eigenbelang van de dienaren der Kroon uitgedacht, om ieder verzet tegen hun bestuur als oproer tegen den troon, elke twijfeling aan hunne onfeilbaarheid als hoogverraad tegen den Vorst te doen voorkomen. Maar nergens werd dit middel ooit meer kwalijk toegepast, dan thans in *Nederland.* Hoe! de Oppositie zoude oproer verlangen! Eilieve, wie was, wie is hier de Oppositie? Was of is zij in *Nederland* zamengesteld uit lieden zonder rang, zonder naam, zonder middelen, zonder vermogen, die door eene omkeering alleen kunnen winnen? Indien hare voorbeeldige houding niet zulk eene lastering overvloedig logenstrafte, zoude niet hare zamenstelling uit de rijksten, de edelsten, de aanzienlijksten, de voornaamsten in den lande, zoude niet de overeenstemming van alle klassen der bevolking eene dergelijke aantijging tot schande maken? Hoe! hebben zij, die uw ontwerp, die uw stelsel hebben bestreden, niet, zoo veel als gij, in eene maatschappelijke omkeering te verliezen? Of zoude er in eene door u gedroomde omwenteling niets verloren gaan, dan eene *portefeuille*, door u zelven op eene geldswaarde geschat, gelijk staande met *f* 3000 inschrijving?

« En wat de onafhankelijke drukpers betreft, niet u voegt het, hare eer aan te randen. Of behoordet gij ook tot de « *oorustotokers buiten de Kamers*," tot de « *ongeroepene geneesheeren*," tot de « *verwaande zoogenaamde publicisten*," toen gij *Noordstar* en *Handelsblad* met uwe staatkundige opstellen hebt vervuld en verrijkt? Waart gij door eigenbelang bestuurd, hebt gij naar eigene verheffing gezocht, toen gij alreeds vóór een aantal jaren het bestuur van uwen voorganger van Justitie hebt aangevallen? Of dagteekent uwe vaderlandsliefde alleen van het koninklijk besluit, hetwelk u aan het hoofd van een ministeriëel departement plaatste? Of zoo gij, toenmaals lid der Oppositie, aanspraak mogt maken op den lof van vaderlandsliefde, met welk regt wilt gij thans aan de Oppositie minder edele zucht toeschrijven? Of gelooft gij, dat de Oppositie alle hare regten en alle hare waarde verloren heeft, sints gij hare gelederen verliet? Is zij sedert van hare beginselen afgeweken? Of zijt gij het niet veeleer, die eene vroegere overtuiging hebt verzaakt? Zijt gij het niet, die, na in de toenmalige Oppositie-bladen de vrijzinnige begrippen te hebben voorgestaan, thans de schrijvers van *Nederlandsch Nieuwsblad*, *Journal de la Haye*, Anti-*Spectator*, en Onvooringenomen Brieven bezoldigt, om die zelfde begrippen te bestrijden? En was het billijk, van onafhankelijke mannen te vergen, dat, wanneer gij goedvondt van kleur en van stelsel te veranderen, zij het voorbeeld uwer gedaanteverwisseling zouden navolgen.

Onthoud u dan van eene vruchtelooze poging om eene onafhankelijkheid, welke gij vooral moest weten te eerbiedigen, te doen wankelen of in verdenking te brengen. Tracht het wezen van den vertegenwoordigenden regeringsvorm beter te begrijpen, in stede van het bestaan zelfs eener openbare meening vermetel te loochenen. Leer van eenen DE LAMARTINE die openbare meening huldigen, en herinner u zijne schoone woorden: « *Quel est l'élément vital du gouvernement représentatif? c'est la publicité politique. Quels sont les organes de cette publicité? ce sont les journaux, ce sont ces échos intelligents et multipliés de la discussion des chambres; des actes du gouvernement, des opinions des citoyens qui vont porter sur tous les points du territoire le bruit, le mouvement, le contrecoup, la lumière, le sentiment d'approbation ou d'improbation qui forme le jugement libre de la nation sur la chose publique.*"

Hoe volslagene onkunde van alle constitutionele denkbeelden aan de eene zijde, en hoe veel kwade trouw aan de andere zijde verraadt het daarentegen, wanneer uwe gehuurde broodschrijvers en tot zelfs uwe flaauwhartige bondgenooten, in elke handeling der Oppositie vermeenen of voorgeven, in stede van de zucht tot maatschappelijke ontwikkeling, de zucht tot maatschappelijke omkeering te ontwaren? Welk oordeel moet men vellen over eene zoo vergedrevene onwetendheid van den geest en het wezen van den vertegenwoordigenden regeringsvorm, als welke in de ministeriële redevoeringen, dagbladen en pamfletten dagelijks wordt aan den dag gelegd? Welk oordeel moet men vellen over de verbittering, waarmede het stelsel van BEHOUD, allengs ontaardende in een stelsel van beteugeling, de vervolgingen tegen de vrijheid der drukpers vermenigvuldigt, zoo vaak zich daartoe de gelegenheid heeft aangeboden, na eerst vruchteloos te hebben gepoogd, de openbare meening door eene bezoldigde drukpers op een dwaalspoor te leiden? Of is het ook hier een regel van staatkunde, de brug af te breken, langs welke men gegaan is?

DE DOOD VAN EEN GROOT GENEESHEER.

DUPUYTREN, de beroemde Parijsche heelkundige, werkte genoegzaam onophoudelijk. Zomer en winter stond hij te vijf uren op. Tegen zeven uur ging hij naar het Hotel Dieu, dat hij eerst om elf uur verliet, om zijne visites in de stad te doen en vervolgens in zijn eigen huis consulten te geven. Het aantal zieken, die hem aan huis kwamen raadplegen, nam van dag tot dag toe, en hoewel hij hen met een' soms wel wat brutalen haast afscheepte, duurde de toeloop toch dikwijls tot laat in den nacht.

Eens 's avonds, dat men hem bijzonder druk bezocht had en hij juist eenige rust wilde nemen, liet zich nog laat een bezoeker aandienen. DUPUYTREN keek hem verdrietig aan. Het was een grijsaard, klein van postuur, maar van een aangenaam uiterlijk. Zijn kalm, vreedzaam gelaat had iets innemends; het was een dier physionomiën, waardoor men zich onwillekeurig voelt aangetrokken. Hij maakte een diepe buiging en wachtte met eene zekere beschroomdheid de toespraak van den arts af.

« Wat scheelt u?" beet DUPUYTREN hem toe.

« Heer doctor," hernam de patiënt « ik verzoek verlof, om te gaan zitten; mijne arme beenen zijn al een beetje oud. Ik ben de pastoor van * bij Nemours. Voor twee jaren kreeg ik eene ziekte aan den hals. Onze dorpsdocter meende eerst, dat het niets te beduiden had: maar 't werd al erger, en na vijf maanden ontstond een gezwel, dat van zelf open ging. Ik hield lang mijn bed zonder dat het beter werd. Later deed ik mij geweld aan en stond op, omdat ik geen kapelaan heb en in vier dorpen de dienst doen ...."

« Laat mij uw hals zien," viel DUPUYTREN hem in het woord.

« Niet, dat mijne biechtkinderen," vervolgde de geestelijke, terwijl hij gehoorzaamde, « zich niet hadden aangeboden, om elken Zondag in mijne kerk bijeen te komen en mij daardoor de dienst te verligten; maar zij moeten de gansche week door hard arbeiden en kunnen alleen op Zondag rusten. Dus zei ik bij mij zelf: het is niet regt dat zooveel menschen om uwentwil hunne welverdiende rust opofferen. Eindelijk ried men mij naar Parijs te gaan en bij u raad te vragen. Ik bedacht mij lang; want het reizen kost altijd geld en ik heb veel armen in mijne gemeente; doch in 't eind moest ik toch toegeven en nam een rijtuig; en hoe 't met mijne kwaal staat, dat ziet gij nu zelf."

DUPUYTREN zag lang scherp toe. Het kwaad was van een zoo ernstigen aard, dat hij zich verwonderde, dat de kranke nog zoo veel kracht had. « Heer pastoor," zeide hij na eene poos op scherpen toon, « daaraan moet men sterven."

De geestelijke legde zijn verband weder om, zonder een woord te zeggen. DUPUYTREN zag hem nog altijd strak aan. Vervolgens haalde gene een vijffrankenstuk uit den zak, legde het op den schoorsteen en zeide: « Ik ben niet rijk, en mijne armen zijn zeer arm, heer doctor. Vergeef mij, dat ik voor een consult bij doctor DUPUYTREN niet meer betalen kan. Ik ben zeer verblijd, u bezocht te hebben; want nu zal ik althans niet onvoorbereid sterven. Misschien hadt gij mij dat berigt met wat meer voorzigtigheid kunnen mededeelen; ik ben vijfenzestig jaar oud, en op mijnen ouderdom is men dikwijls sterk aan het leven gehecht. Doch ik neem u dat niet kwalijk. Gij hebt mij niet verrast, want ik was op zulk een uitspraak voorbereid. Vaarwel, heer doctor. Ik keer naar mijne kudde terug. Ik wil in haar midden sterven."

Hij verliet het vertrek. DUPUYTREN stond in gedachten verdiept. De woorden des grijsaards hadden hem getroffen. Deze zwakke lijdende man moest een vasten wil en veel moed hebben.

Hij snelde hem achterna. De pastoor klom langzaam den trap af. « Heer pastoor," riep hij, « wilt gij nog eens boven komen?"

De patient kwam weder boven.

« Er is misschien nog middel, om u te redden," vervolgde hij, « als gij u wil laten opereren."

« O mijn God! Heer doctor," riep de pastoor, « daarom ben ik immers juist naar Parijs gekomen. Snijd en kerf zoo veel gij wilt."

« Maar misschien doen wij vergeefsche poging. In allen gevalle zal het lang duren en zeer pijnlijk zijn!"

« Opereer gij maar heer doctor. Ik zal het wel uithouden. Mijne arme biechtkinderen zouden zoo gelukkig wezen!"

« Welnu dan, ga in het Hotel Dieu, zaal Sint Agnes. Daar zal u niets ontbreken, en de Zusters zullen u trouw oppassen. Van nacht en morgen rust gij uit; overmorgen ....."

« Goed, heer doctor; ik dank u."

DUPUYTREN schreef eenige woorden op een blad papier, dat hij den pastoor medegaf. Deze begaf zich naar het hospitaal, waar hij, blijkbaar op DUPUYTRENS aanbeveling, met meer dan gewone zorg en oplettendheid behandeld werd. De goede man wist niet genoeg te danken.

Op den derden dag waren de 500 tot 600 kweekelingen en studenten, die de cliniek bijwoonden, naauwelijks bijeen, of DUPUYTREN trad ongewoon vroeg in de zaal. De operatie begon. Zij duurde vijfentwintig minuten en was uiterst smartelijk; een deel van het kakebeen was aangestoken en moest worden weggenomen. De pastoor liet geen kik hooren; alleen toen DUPUYTREN hem zeide, dat alles was afgeloopen, werd zijn gezigt doodsbleek. DUPUYTREN verbond hem zelf. « Ik denk, het zal goed gaan," zeide hij deelnemend. « Hebt gij veel geleden?"

« Ik zocht aan iets anders te denken," antwoordde de lijder.

DUPUYTREN zag hem lang zwijgend aan, en ging toen tot andere patiënten over.

De pastoor was gered. Elken morgen, als DUPUYTREN kwam, ging hij tegen zijne gewoonte de eerste bedden voorbij, om met hem te beginnen. Toen de patiënt het bed verlaten kon, nam hij hem ook wel, tot groote verbazing der studenten, onder den arm en liet zich, al wandelende, in een vertrouwelijk gesprek met hem in. Men wist zich die vriendelijkheid van DUPUYTREN, die zijne patiënten anders met zooveel hardheid behandelde, onmogelijk te verklaren.

Vele maanden waren na de terugreis van den geheelde naar zijn dorp verstreken, toen DUPUYTREN, op een morgen bij zijn intreden van de zaal Sint Agnes den goeden grijsaard weder in levenden lijve voor zijn gezigt zag staan. Hij had eene groote draagmand aan den arm en zijne schoenen waren bestoven, alsof hij een verren weg te voet had afgelegd. DUPUYTREN schudde hem vriendelijk de hand, verzekerde zich, dat de operatie geene kwade gevolgen gehad had, en vroeg, wat hem naar Parijs bragt.

« Heer doctor," antwoordde de pastoor, « 't is heden juist een jaar, dat gij mij onder de handen hebt genomen. Ik wou den 6. Mei niet voorbij laten gaan, zonder u te bezoeken, en daar dacht ik bij mij zelv', dat ik u toch ook een present meêbrengen moest. Het is in den grond volstrekt niets, maar moet ook maar enkel een teeken van mijne erkentelijkheid wezen. Hier in de mand zitten twee hoenders, die ik zelf gemest heb en peren uit mijn tuin, maar peren, zoo als gij ze in heel Parijs niet koopen zult. Nu zult ge mij evenwel toch ook beloven, er iets van te proeven, niet waar?"

DUPUYTREN drukte hem ontroerd de hand en verzocht hem dien middag bij zich aan tafel, waarvoor hij echter, hoewel met leedwezen, bedankte. Zijne uren waren geteld; hij moest naar zijn dorp terug.

Nog twee jaren zag DUPUYTREN den goeden pastoor geregeld op den zesden Mei in de zaal van Sint Agnes verschijnen; met kippen en peren, zoo als het van zelf spreekt.

De [illegible] deed bij zijn aanblik steeds kwalijk verholen teekenen van aandoening blijken.

Omstreeks dien tijd was het, dat DUPUYTREN de eerste aanvallen der krankheid bespeurde, waarvoor zijne kunst wijken moest. Hij reisde naar Italië en kwam in Maart 1834 zonder wezenlijke beterschap terug. Wat de andere doctoren ook zeggen mogten, DUPUYTREN voelde, dat hij aan den dood geleverd was. Naar gelang hij zijne ontbinding naderde, werd zijne stemming ook somberder en ingetrokkener. Misschien drukte in zijne laatste oogenblikken de zedelijke eenzaamheid, die hij zich zelven berokkend had, hem zwaar op het hart. Op zekeren morgen riep hij zijn aangenomen zoon en dicteerde hem het volgende briefje:

« Aan den heer M....., pastoor te *, bij Nemours.
« — Mijn waarde vriend! De doctor heeft den pastoor
« noodig. Kom schielijk; misschien komt gij reeds te laat.
« DUPUYTREN."

De pastoor liet zich niet wachten. Hij bleef lang met den zieken alleen. Wat zij gesproken hebben, is een geheim gebleven; maar toen de geestelijke uit het vertrek van den stervende kwam, zag men tranen in zijne oogen. Den volgenden morgen liet DUPUYTREN, de alles loochenende DUPUYTREN, den aartsbisschop van Parijs bij zich verzoeken. Dat was op den 8. Februarij 1835; weinig uren later was hij een lijk.

Toen de studenten na de lijkmis de kist op hunne schouders namen en naar de begraafplaats droegen, sloot een oude geestelijke zich weenend bij den onafzienbaren rouwtrein aan.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 30. April. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

De Vriendschap, J. Fauka, Bremen, Diana, J. D. Weijerle, Hull, beide stukgoed, Beata, H. Gulmanda, Malmön, hout.

Voor Vlissingen bestemd:

De Onderneming, W. Nachtegaal, Seaham, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Paul en Edmond, P. Rennuwd, La Camille, J. Caban, beide Cherburg; Marie Louise, J. van der Steen, New-York, alle stukgoed; Princes Victoria, H. Mauin, Hull, vlas; Excellent, J. Berg, Gothenburg, ballast; Jantina, J. J. Das, Amsterdam, suiker.

Van Vlissingen gezeild:

Anna Clara, A. F. Kamp, Medemblik; P. K. Caret, beide Cherburg, tarwe.

Van Gend gezeild:

Eensgezindheid, G. N. Wijnen, Nantes, stukgoed.

— Binnen door zijn opgevaren 's Rijks stoombooten Cerberus en de Cycloop.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.